

Szám.

smerem.
tek már
ni süfín
d benne
ól tanus-
u Osz-
u Forgó
artalma
vettem,
brvár«-t
ogatóst
ártana.

avára

Lillin
stvérek
Mader-
a, Tóni
Hedvig
Gangel
frt. —
Vieland
Flesch
frt. —
öldvály
frt. =
krral

es kis
esi.

za-rojfi
a, mely
reszére
n c s a
kapom
mászott
levelet
érmén
Nehány
es adó-
utal-

-épület.
ársulat.

... KÖZÖNYÖS ARCCZAL ÜLT OTT. (Lásd a 151. lapon.)

KAKUK A FÉSZEKBE.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

E Károlyban csak annál inkább föltámadt a garázdaság, kivált mert még mindig nem tudta elefelejteni, hogy neki bocsánatot kellett kérnie Kormos nénitől. Így kiáltott:

— Ugyan ne szenteskedjél, tudom, magad is csak olyan vén boszorkánynak tartod, mint jó magam. De én azt mondom, hogy valóságos boszorkány is, éjszakánként söprűn lovagol ki a kéményen.

— Oh, ez már mégis sok, szólt Rózsika és sirva fakadt. Igaza volt a néni-nek, hogy gonosz fiu vagy, sajnálom hogy veled jöttem.

— No's, ha sajnálsz, hát akkor majd itt hagylak, vissza nem jössz velem, ingerkedett Károly tovább.

De erre Rózsika nagyot ijedt, mert a folyó tulsó partján kötöttek ki; Károlytól kitelik, hogy ott hagyja s akkor hogy kerül haza? A Duna nem oly kis folyó, melyen egykönnyen át lehetne jutni.

Károly látta, hogy Rózsika megijedt s ez nagyon mulattatta.

— Jöjj Sándorka, menjünk. Rózsikát itt hagyjuk.

A jó Sándorka gondolta ugyan, hogy csak tréfa, de mert Károlynál soha sem lehetett kiszámítani, meddig megy a pajkosságban, ki akarta békiteni őket, így szólt:

— Hagyd el, Károly csak tréfált... ülj be a csónakba.

Rózsika hamar be is ugrott, de Károly nem tágitott.

— Jól van beleülhetsz, de én nem viszlek haza... mikor a folyó közepén leszünk, felfordítom a csónakot.

— Ne bolondozz Károly, szólt Sándorka s maga is megijedt kissé.

— Te ne félj semmit, neked nem lesz semmi bajod. Tudok én jól uszni, téged kiviszlek a partra, Rózsika pedig majd szépen mulathat a halacskákkal. Hahaha! Ugy-e szép lesz?

Nem hiszem, hogy Károlynak eszéágában is lett volna efféle igazán megtenni, Sándorka és Rózsika sem hitték komolyan, de mégis rosszul kezdték magukat érezni, mert egészen a Károly hatalmában voltak. Sándorka most már értette, miért nem akarta őt Tamás magával vinni, véletlenségből is történhetik valami baj s a vizen hamar kész a szerencsétlenség. Mikor tehát Károly megragadta az evezőt s eltaszította a csónakot a parttól, Sándorka komolyan mondá:

— Most már igazán kérlek, kedves Károly, ne ingerkedjél tovább... menjünk szépen haza.

— Jól van jól, hiszen mondtam, hogy te ne félj semmitől.

Ez kissé megnyugtatta Rózsikát is, mert hiszen együtt vannak a csónakban, neki magának külön nem eshetik baja. Ebben csakugyan igaza is volt.

Már tul voltak a folyó közepén s közeledtek a tulsó parthoz, mikor Rózsika így szólt:

— Szálljunk ki mindjárt itt szemben, aztán a parton haladva vontassuk haza a csónakot.

— Aha, értem, szólt Károly gunyosan nevetve. Szeretnél már kint lenni

a szárazon. Hja, de abból semmi sem lesz.

Abba hagyta az evezést s kezdte a csónakot jobbra-balra himbálni. Persze, csak ingerkedett s Rózsikát akarta ijeszgetni; mikor pedig látta, hogy ez nagyon jól sikerült, akkor aztán egészen erőt vett rajta régi rakoncátlan kedve. Sándorkának sem tetszett a dolog, de ő bizott benne, hogy Károly végre majd abba hagyja a rossz tréfát. Rózsika ellenben sikoltozni kezdett s ijedten kapkodott, a mi Károlynak nagyon tetszett. Csak még inkább himbálta a csónakot, úgy hogy már a víz is becsapott: már csak az kellett hogy valamelyikök ne arra az oldalra hajoljon, a merre szükséges az egyensúly megtartása végett. És ez, mint előrelátható volt, be is következett. Sándorka és Rózsika is nagyon meg voltak ijedve, már nem is tudták, mit csináljanak, hogy kapaszkodjanak s mikor a csónak egyik oldala éppen a víz felé billent, ők is arra az oldalra hajoltak, — és a következő pillanatban szivszaggató sikoltás hallatszott, a csónak felfordult, mindhárman a vízbe buktak.

Mit érzett, mit gondolt Károly ebben a pillanatban, azt én le nem tudnám írni. Egy pillanatig volt csak a víz allatt, aztán fölbukkant s mert valóban jól tudott uszni, szerencsétlen társai mentésére gondolt. Még körül sem nézhetett, merre vannak, mikor derékon kapta valaki — Rózsika, ki fuldokolva kiáltá:

— Ments meg! Megflok!

Nem volt idő gondolkozásra, pedig Károlynak az járt az eszében, hogy hát Sándorka, a kedves, jó de oly gyöngye Sán-

dorka, hogy menekül ki? A mint szétnézett, már nem is látta . . . talán már végkép el is merült. Akárhogy volt, nem segíthetett, Rózsikát nem taszithatja el, először azt kell megmenteni. Uszott tehát vele a part felé, mely már nem volt nagyon messze. Csakhogy Károly ijedten vette észre, hogy felöltözve, ruhában, csizmában uszni nem könnyű dolog és ő nem elég erős, hogy magán kívül még mást is fentarhasson. Meg egy pár ölnyire volt a parttól, mikor ereje végkép elfogyott s Rózsikával együtt alá kezdett merülni. De éppen ekkor izmos kéz ragadta meg és egy pillanat alatt kint voltak a parton. A mint Károly föltekintett, látta, hogy megmentője senki más, mint Tamás.

Tamás nem állt meg, hogy vele beszélgessen, sietnie kellett, hogy Sándorkát megmentse. A Gondviselés az utolsó szükség pillanatában engedte még ide érnie. Mikor a mezőről délután hazatért és Károlyt meg Sándorkát nem találta a házban, sem a kertben, kiment a folyóhoz és itt, mihelyt a csónak eltűntét észrevette, rögtön kitalálta, hogy Károly milyen veszedelmes mulatságra csábította a többieket. Egy munkástól megtudta, mely irányba eveztek, s futva ment, mert aggódott, hogy beteg kis testvérét a vizen Károlyra bízva kellett tudnia. Már messziről látta, hogy nem hiába, aggódik, látta a gonosz tréfát, melyet Károly a csónakban üz és aztán hallotta a segélykiáltást, látta a veszedelmet. Egy pillanat alatt levette ruháit s a vízbe ugrott; Károly és Rózsika már a part közelében voltak, tehát ezeket mentette meg először, azután sietve uszott Sándorka után, kit már jó messzire so-

KAKUK A FÉSZKEKBEN.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

E Károlyban csak annál inkább föltámadt a garázdaság, kivált mert még mindig nem tudta elefejtteni, hogy neki bocsánatot kellett kérnie Kormos nénitől. Így kiáltott:

— Ugyan ne szenteskedjél, tudom, magad is csak olyan vén boszorkánynak tartod, mint jó magam. De én azt mondom, hogy valóságos boszorkány is, éjszakánként söprűn lovagol ki a kéményen.

— Oh, ez már mégis sok, szólt Rózsika és sirva fakadt. Igaza volt a néni-nek, hogy gonosz fiu vagy, sajnálom hogy veled jöttem.

— No's, ha sajnálod, hát akkor majd itt hagylak, vissza nem jössz velem, ingerkedett Károly tovább.

De erre Rózsika nagyot ijedt, mert a folyó tulsó partján kötöttek ki; Károlytól kitelik, hogy ott hagyja s akkor hogy kerül haza? A Duna nem oly kis folyó, melyen egykönnyen át lehetne jutni.

Károly látta, hogy Rózsika megijedt s ez nagyon mulattatta.

— Jöjj Sándorka, menjünk. Rózsikát itt hagyjuk.

A jó Sándorka gondolta ugyan, hogy csak tréfa, de mert Károlynál soha sem lehetett kiszámítani, meddig megy a pajkosságban, ki akarta békiteni őket, így szólt:

— Hagyd el, Károly csak tréfált... ülj be a csónakba.

Rózsika hamar be is ugrott, de Károly nem tágitott.

— Jól van beleülhetsz, de én nem viszlek haza... mikor a folyó közepén leszünk, felfordítom a csónakot.

— Ne bolondozz Károly, szólt Sándorka s maga is megijedt kissé.

— Te ne félj semmit, neked nem lesz semmi bajod. Tudok én jól uszni, téged kiviszlek a partra, Rózsika pedig majd szépen mulathat a halacskákkal. Hahaha! Ugy-e szép lesz?

Nem hiszem, hogy Károlynak eszéágában is lett volna effélet igazán megtenni, Sándorka és Rózsika sem hitték komolyan, de mégis rosszul kezdték magukat érezni, mert egészen a Károly hatalmában voltak. Sándorka most már értette, miért nem akarta őt Tamás magával vinni, véletlenségből is történhetik valami baj s a vizen hamar kész a szerencsétlenség. Mikor tehát Károly megragadta az evezőt s eltaszította a csónakot a parttól, Sándorka komolyan mondá:

— Most már igazán kérlek, kedves Károly, ne ingerkedjél tovább... menjünk szépen haza.

— Jól van jól, hiszen mondtam, hogy te ne félj semmitől.

Ez kissé megnyugtatta Rózsikát is, mert hiszen együtt vannak a csónakban, neki magának külön nem eshetik baja. Ebben csakugyan igaza is volt.

Már tul voltak a folyó közepén s közeledtek a tulsó parthoz, mikor Rózsika így szólt:

— Szálljunk ki mindjárt itt szemben, aztán a parton haladva vontassuk haza a csónakot.

— Aha, értem, szólt Károly gunyosan nevetve. Szeretnél már kint lenni

a szárazon. Hja, de abból semmi sem lesz.

Abba hagyta az evezést s kezdte a csónakot jobbra-balra himbálni. Persze, csak ingerkedett s Rózsikát akarta ijeszgetni; mikor pedig látta, hogy ez nagyon jól sikerült, akkor aztán egészen erőt vett rajta régi rakoncátlan kedve. Sándorkának sem tetszett a dolog, de ő bizott benne, hogy Károly végre majd abba hagyja a rossz tréfát. Rózsika ellenben sikoltozni kezdett s ijedten kapkodott, a mi Károlynak nagyon tetszett. Csak még inkább himbálta a csónakot, úgy hogy már a víz is becsapott; már csak az kellett hogy valamelyikök ne arra az oldalra hajoljon, a merre szükséges az egyensúly megtartása végett. És ez, mint előrelátható volt, be is következett. Sándorka és, Rózsika is nagyon meg voltak ijedve, már nem is tudták, mit csináljanak, hogy kapaszkodjanak s mikor a csónak egyik oldala éppen a víz felé billent, ők is arra az oldalra hajoltak, — és a következő pillanatban szívszaggató sikoltás hallatszott, a csónak felfordult, mindhárman a vízbe buktak.

Mit érzett, mit gondolt Károly ebben a pillanatban, azt én le nem tudnám írni. Egy pillanatig volt csak a víz allatt, aztán fölbukkant s mert valóban jól tudott uszni, szerencsétlen társai mentésére gondolt. Még körül sem nézhetett, merre vannak, mikor derékon kapta valaki — Rózsika, ki fuldokolva kiáltá:

— Ments meg! Megfúlok!

Nem volt idő gondolkozásra, pedig Károlynak az járt az eszében, hogy hát Sándorka, a kedves, jó de oly gyöngye Sán-

dorka, hogy menekül ki? A mint szétnézett, már nem is látta . . . talán már végkép el is merült. Akárhogy volt, nem segíthetett, Rózsikát nem taszithatja el, először azt kell megmenteni. Uszott tehát vele a part felé, mely már nem volt nagyon messze. Csakhogy Károly ijedten vette észre, hogy felöltözve, ruhában, csizmában uszni nem könnyű dolog és ő nem elég erős, hogy magán kívül még mást is fentarthasson. Meg egy pár ölnyire volt a parttól, mikor ereje végkép elfogyott s Rózsikával együtt alá kezdett merülni. De éppen ekkor izmos kéz ragadta meg és egy pillanat alatt kint voltak a parton. A mint Károly föltekintett, látta, hogy megmentője senki más, mint Tamás.

Tamás nem állt meg, hogy vele beszélgessen, sietnie kellett, hogy Sándorkát megmentse. A Gondviselés az utolsó szükség pillanatában engedte még ide érnie. Mikor a mezőről délután hazatért és Károlyt meg Sándorkát nem találta a házban, sem a kertben, kiment a folyóhoz és itt, mihelyt a csónak eltűntét észrevette, rögtön kitalálta, hogy Károly milyen veszedelmes mulatságra csábította a többieket. Egy munkástól megtudta, mely irányba eveztek, s futva ment, mert aggódott, hogy beteg kis testvérét a vizen Károlyra bízva kellett tudnia. Már messziről látta, hogy nem hiába, aggódik, látta a gonosz tréfát, melyet Károly a csónakban üz és aztán hallotta a segélykiáltást, látta a veszedelmet. Egy pillanat alatt levetette ruháit s a vízbe ugrott; Károly és Rózsika már a part közelében voltak, tehát ezeket mentette meg először, azután sietve uszott Sándorka után, kit már jó messzire so-

dort a víz. Tamás azonban egész erejét megfeszíté s végre utólérte a fuldokló fiúcskát, megragadta és kivitte a szárazra. Lefektette a földre s a kis fiu teljesen eszméletlenül hevert ott.

Nem messze a mezőn munkások dolgoztak s a baj láttára szintén oda-siettek, hogy segítsenek. De már csak azzal segíthettek, hogy egyikök hazaszaladt Berkiékhez kocsziért, egy másik meg orvosért futott.

Míg a kocsi megérkezett, Tamás mindenkép igyekezett életre ébreszteni Sándorkát, de hiába. Egyszer úgy látszott, mintha fölnyitotta volna kissé szeméit, de aztán megint csak mozdulatlan maradt. Szíve még vert, de ki tudja, hátha már csak utolsókat dobban!

Károly néhány lépésnyire sápadtan, meredt szemekkel bámult Sándorkára. Szeretett volna elfutni, de nem tudott mozdulni s úgy összeszorította valami csodálatos rettegés, aggodalom a torkát, hogy sem szólni, sem sirni nem tudott, csak bámult merően áldozatára, a kedves kis fiura, egyetlen igazi barátjára, kit épen ő juttatott veszedelembe. Mellette ott áll-dogált Rózsika, kinek az ijedségen kívül más baja nem történt s ki hol az eszméletlen Sándorkát nézte, hol a saját siralmasan elázott ruháscskáit, miközben arra is gondolt, hogy lesz majd drága mulatság, ha Kormos néni meglátja! De hát ez kisebb baj volt a Sándorka bajához képest.

Nemsokára megjött a kocsi s Tamás gyöngéden fölemelte kis öcscsét, hogy a kocsiba helyezze. Ekkor Károly, föl-ocsudva rémületéből, oda sietett és segíteni akart. De Tamás keményen rárivallt:

— Ne nyulj hozzá! Te ölted meg!

Károly egész testében reszketve tántorodott vissza. Rózsikát szintén a kocsiba ültették, aztán lassan megindultak hazafelé. Károly pedig még egy ideig ott állt gondolkozva, hogy hát mit tegyen, merjen-e szintén haza menni? Végre mégis megindult a kocsi után.

Mikor a kapu elé értek, ott találták Kormos nénit, ki a kocsziért küldött munkástól nagyjából megtudta, mi történt. Rózsika szepegett, hogy most rettenetes pirongatást és büntetést kap; de Kormos néni, bár különben szeretett kissé zsörtölődni, igazán jó szívé asszony volt s mikor bajban segíteni kellett, nem töltötte az időt hiábavaló beszéddel. Azért hát Rózsikának csak annyit mondott:

— Siess haza és öltés száraz ruhát.

Aztán Tamással együtt minden figyelmét Sándorkának szentelte. Berkinét és Dani bácsit értesíteni nem lehetett, mert körülbelül már utban lehettek hazafelé, Kormos néni tehát gondoskodott, hogy a mama megérkezéig is megtegyenek mindent, a mi a szerencsétlenül járt Sándorka megmentésére szükséges. Csakhamar megjött az orvos is.

Károly is bement, átöltözött, aztán remegő zavarral állt egy ideig s nem tudta mit tegyen. Azt sem tudta hányszor van bűnös pajkosságának áldozata, él-e még Sándorka, meg lehet-e menteni. Senki sem adott neki hírt, nem gondoltak vele, mert fontosabb dolga volt most mindenkinek a beteg körül. Végre már nem állhatta s kiment, hogy megtudjon valamit. De midőn ama szoba elé ért, melyben Sándorka feküdt, cserben hagyta

régi elszántsága, nem mert bemenni. Hátha be sem bocsátják? Ott állt tehát az ajtó előtt és szorongó szívvel hallgatózott; de alig hallhatott valamit. A szobában nagy csend uralkodott, csak néhanéha mondott az orvos halk hangon néhány szót Tamásnak vagy Kormos néninek.

Nagy sokára megnyílt az ajtó s Kormos néni lépett ki. Könyezett s a mint Károlyt megpillantá, nem nézett rá oly haragosan, mint máskor; inkább szomorú s szánakozó pillantást vetett rá. Károly reszkető, akadozó hangon kérde:

— Hogy van... hogy van Sándorka?

— Nagyon rosszul, felelt Kormos néni sohajtva. A szegény fiucska különben is nagyon gyöngé volt, aligha túléli e szörnyű megrázkódást.

Károly halálsápadt lett.

— Meg fog halni? kérdé remegve.

— Imádkozzál Istenhez, hogy mentse meg, szólta Kormos néni könyezve. Ha meghal, a te bünöd lesz s egész élteden át gyötörni fog a lelkiismereted, hogy vesztét okoztad a kedves jó gyermeknek és gyászt hoztál szegény anyja fejére.

Erre csak most gondolt Károly. Hogy fog majd Berkiné elé lépni. Mit fog a szerető anyja mondani, ha hazaérve, halálos ágyon találja kedves kis fiát.

Egy pillanatig habozott, aztán hirtelen így szólt:

— Szabad bemennem? Szeretném még egyszer látni Sándorkát.

— Azt hiszem bemehetsz, felelt Kormos néni. Ő ugyanis eszméletlenül fekszik még mindig.

Bementek. Az orvos és Tamás ott ültek az ágy mellett s Károly beléptére

nem szóltak semmit. Károly szótlanul lépett az ágyhoz s néhány pillanatig mereven bámult Sándorkának halálsápadt arczára; aztán lehajolt, megcsókolta és szó nélkül kiment a szobából.

Egyenesen a szobájába ment s egy kézi táskába összerakta a legszükségesebb ruhaneműt. El volt tőkélve, hogy távozik a házból, még pedig rögtön. Berkiné minden órán haza érkezhetik s hogy lépjen eléje? Annyi jóságáért azzal fizetett, hogy megölte Sándorkát... igen, Tamás kerekken ki is mondta, hogy megölte... hogy élhetne még tovább is e helyen? Talán meg sem tűrnék többé a házban; és ha megtűrnék is, soha se merne többé senkinek a szemébe nézni, mert bizonyosan javithatatlan gonosztevőnek fogja mindenki tartani. (Folytatása következik.)

Nevető babák.

(Képpel a 152—153. lapokon.)

*M*ILY riogás,
Mily kaczagás!
Én édes, jó Istenem!
Szőke, barna,
Mind egy forma
Örömet szerez nekem.

*Kis babáim,
Angyalkáim,
Honnan e nagy vigalom?
Tán eljátszta
Egy pójácza
Mokáit az udvaron?*

*Ha jól sejtem —
Meg is fejtem
E nagy derűltség okát:
Jól laktatok!
Mert kaptatok
Mindnyájan bő ozsonnát.*

A BOLDOG LORIKA.

— Beszélyke. —

(Képpel a ezimlapon.)

EGész délelőtt nagy munkában volt Irénke, attól félek, még a lezékjét is elhanyagolta, ami pedig nagyon nagyon ritkán esett meg rajta, mert szorgalmas, iparkodó leányka volt. De hát ma annyi a dolga, hogy szinte azt sem tudja, hol kezdje. Először is szépen rendbe kell hozni szobácskáját, hogy minden a maga helyén s csinos és tiszta legyen; aztán elő kell szedni valamennyi játékszerét, eldugni a fiókba, ami már nagyon is össze van töredezve, kijavítani, ami még kijavítható; föl kell öltöztetni mind a két bábut, még pedig szép új ruhácskába, csakhogyelőbb még a ruhácskát is meg kell varrni; a fehér cziczuskának, ennek a kedves kis jószágnak is keresni kell valami szép új szalagot a nyakára, hogy ő is diszben legyen. Mondom, mind a két keze tele volt munkával, mert délutánra vendéget várt, délután eljön látogatóba Lórika. Már pedig illő, hogy ekkorra minden csinos és rendben legyen.

Igen, Lórika jön, teljesedik Irénke régi kívánsága. Meg fog ismerkedni a boldog Lórikával, kit már oly régen irigyelt; s ha egyszer megismerkedtek, bizonyosan jó barátnók lesznek, sokat fognak együtt mulatni.

Tulajdonképen már rég ismerte Lórikát, de csak úgy látásból és hírből. Lórika a városbeli gazdag orvos leánykája volt s mikor az öreg dadával végig sétált az utcán, minden ember meg-megnézte. Csinos leányka volt, finom ruhá-

ban járt s mindig azt tette, ami neki tetszett. Ezt pedig könnyen tehetette, mert mamája nem élt, atyja pedig egész nap szerte járt a városban betegeihez. Az apa nagyon szerette leánykáját, teljesítette minden kívánságát, de nem igen ért rá, hogy foglalkozzék vele. Jaj lett volna a házbelieknek, akár nevelőnő, akár eseléd, ha Lórika panaszkodik ellenök; atyja nem engedte, hogy a kicsikéknek a legcsekélyebb dolgokban is kedvét rontsák.

Irénkének volt néhány ismerőse, ki Lórikával is ismerős volt s mikor ezektől hallotta Lórikáról azokat a dolgokat, titkon felsóhajtott:

— Milyen boldog az a Lórika!

Az igazat megvallva titkon irigyelte is kissé. Lórika akkor tanul, a mikor épen kedve tartja, ami ugyan ritkán esik meg. No, Irénke sem ellensége ugyan a tanulásnak, de hát . . . de hát néha mégis kellemesebb volna játszani. Aztán a mamácska nagyon, nagyon jó, de olyan szigorú is, s nagyon megkívánja, hogy Irénke mindent pontosan úgy tegyen meg, a mint meghagyták; ügyelnie kell viseletére, beszédére, ez pedig sokszor igazán nehéz. Lórikát efféle dolgok nem boszantják.

— Milyen boldog az a Lórika!

Szeretett volna már rég megismerkedni vele, de nem igen nyílt rá alkalom. Egyszer azonban, mikor az apa kissé beteg volt s rendes orvosa elutazott a városból, Lórika atyját hívták, ki aztán megszerette a szelid, kedves Irénkét s egyszer így szólt.

— Nekem is van egy kis leánykám, Lorikának hívják. Szeretném, ha megismerkednétek s megszeretnétek egymást.

— Oh, én is nagyon szeretném! felelé Irénke örvendezve.

— Akkor hát holnap elhozom, ha mamácskád megengedi.

A mama persze szívesen megengedte, sőt jó ozsonnát is készített és Irénke, miként mondtam, nagyban készült a kitűnő vendég illő fogadására.

A mint játékait, bábuit rendezgette, előre örült, mennyire fog Lórikának mindez tetszeni.

— Ezt a kisebbik bábumat neki ajándékozom, ha épen nagyon megtetszenék neki, gondolá. Nagyon szeretem ugyan, ez a kedvencz bábum, de ha Lórikának örömet okoz, odaadom. Vagy talán az új képes könyvemet... no, majd meglátom, ami jobban kedvére való lesz. Nagyon fogjuk egymást szeretni, tudom. Neki sincs testvére, nekem sincs, majd úgy leszünk, mintha édes testvérek volnánk.

Ez a gondolat nagyon tetszett a jó kis leánynak, de aztán némi aggodalma támadt, hogy hátha Lórika nem áll rá az alkura.

Ő így is nagyon boldog, az igaz. Csakhogy neki nincs mamája, nekem pedig van... talán mégsem cserélnék vele... nem biz én. Istenem, mit is csinálnék mamácska nélkül!

Ily gondolatok közt épen elkészült a rendezgetéssel, mikor belépett a szoba-leány s így szólt:

— Kisasszonykám, megjött a vendég, már várja a vendégszobában. A mamácska azt mondta, hogy Irén kisasszony siessen oda, fogadja szívesen s aztán hívja ide a

maga szobájába szépecskén. És igyekeznie kell ám, hogy a vendég jól mulasson.

— Oh, lesz rá gondom felelt Irénke. És ugy-e, Lidi, kapunk jó ozsonnát?

— Persze! Külön terítünk itt ebben a szobában s mint házi kisasszony fogja kínálgatni a vendéget.

Ez mind nagyon tetszett Irénkének s előre örvendezett, hogy milyen szívesen fogja látni új barátnőjét. Sietett a másik szobába, hol Lórika várt reá, míg atyja a másik szobába ment Irénke szüleihez.

Irénke nagy örömmel ment Lórika felé, hogy megölelje, de a szoba közepén már megállt s kissé zavartan gondolkozott, mit tegyen. Mert Lórika épen nem szaladt eléje, hanem feszesen, unatkozó közönyös arcczal ült ott a pamlagon (Lásd a képet a czimlapon) s egészen nyugodtan várta, hogy Irénke oda jöjjön. Irénke nem ilyennek képzelte a találkozást; de biztatta magát, hogy majd megismerkednek. Lórikához lépett tehát és szívesen mondá:

— Én vagyok Irénke, nagyon örülök, hogy eljöttél. Jöjj az én szobácskámba, majd ott játszunk, aztán ott fogunk együtt ozsonnálni.

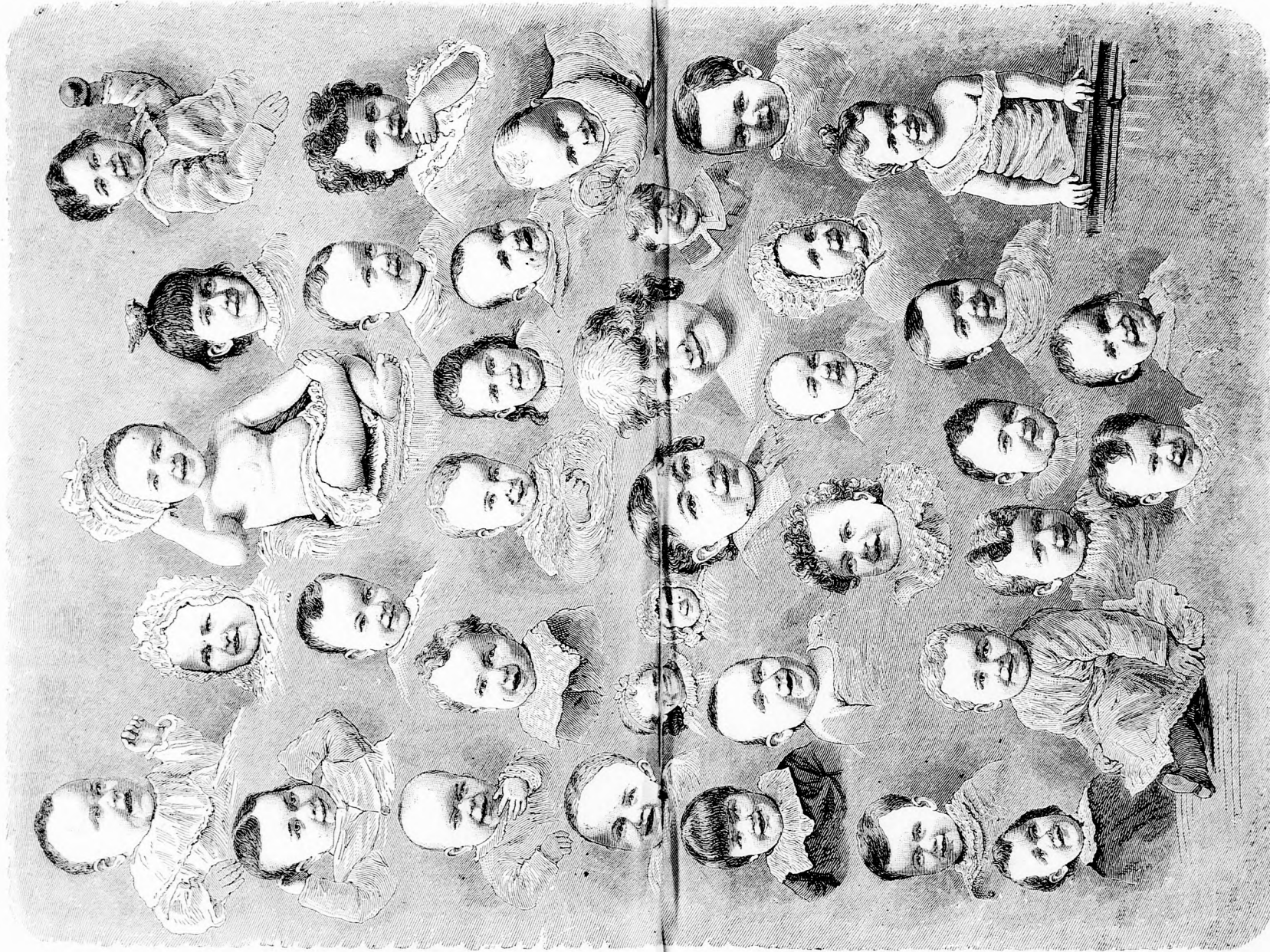
Lórika végre felállt s hidegen kezét nyújtott.

— Én Lórika vagyok, örvendek, hogy megismerkedhetünk, mondá olyan feszesen, mint valami nagyuri kisasszony.

Aztán kíváncsian végignézegette Lórikát s végre megindult vele a másik szobába.

— Mit játszunk? kérdé Irénke. Szereted a bábukat? Nézd, nekem van kettő is.

(Folytatása a 154. lapon.)

NEVETŐ BABÁK. (Lásd a 149 lapon.)

(Folytatás a 151. laphoz.)

— Oh, nekem van négy is, felelé Lórika kicsinylőn. Aztán szebbek ám, mint ezek. Az egyik bábum be tudja hunyni a szemét, a másik meg, ha megnyomom, azt tudja mondani »papa«, »mama«. És valamennyinek selyem ruhája van. A tiédnek nincs, ugy-e?

— Nincs . . . az nincs, felelé Irénke kissé elszomorodva.

— És ez a te szobácskád? Az én szobám sokkal szebb. Ezek meg a játékszereid . . . már jó régiiek, ugy-e? Látszik, nagyon kopottak. Nekem ugyan sok játékszerem van s ha valamelyik már nem tetszik, összetöröm, kidobom, aztán nem hagyok apácskámnak békét, míg ujat nem vesz. Majd meglátod, ha eljössz hozzám.

Irénkének bizony kevésbe mult, hogy könybe nem lábbadtak a szemei. Hogy is ne, mikor ő örömet akart szerezni vendégének, még arra is gondolt, hogy akár neki is ajándékozza valamelyik kedves játékszerét s külső, hogy Lórika csak fitymál mindent. Legalább ne mondaná. Hiszen ha neki szebb játékszerei vannak, azért még nem szükséges ám olyan megvetőleg beszélni a máséről. Ez nem illik.

Ilyenformát gondolt Irénke, de azért nem feledte el, hogy mint házi kisasszonynak nyájasnak kell lennie. Előhozta tehát képes könyveit. De azokkal sem volt több szerencséje, Lórikának nem tetszettek.

Végre már nem maradt más hátra, csak a kis fehér czicza. Ezt is előhozta Irénke s nagy öröme Lórika megval-

lotta, hogy a cziczuska nagyon szép, neki nincs ilyen szép cziczája. A kis czicza pedig nagyon szelid és kedves is volt, lehetett vele játszani, a miben Lórikának kedve is telt egy kis ideig. Csakhogy a legszelidebb czicza sem szereti, ha fülét farkát huzogatják, Lórika pedig ezt tette. A szegény állatka eleinte fájdalomosan nyávogott, mikor pedig ez nem használt, végre megkarmolta a Lórika kezét. Rögtön vége lett a barátságának.

— Oh, te csuf jószág! kiáltá Lórika Adok én neked karmolni! Nesze!

És olyan nagyot ütött a szegény kis cziczára, hogy ez szinte szédülve gurult le a pamlagról s egy sarokba bujt; Irénkének pedig nagy kedve lett volna megharagudni.

— Kergesd ki azt a förtelmes állatot, szólta Lórika, ki nem állhatom.

Irénke, nehéz szívvvel ugyan, de mégis csak megtette, bár nagyon furcsának találta, hogy a vendég így parancsolgasson idegen helyen. Már-már nagyon rosra fordult volna a kedvök, de szerencsére a szobaleány épen ekkor hozta az ozsonnát s e fölött aztán elfelejtették az előbb történeteket. Az ozsonna sem ugyan végbe, mint Irénke tervezte. Ő akarta vendégének elkészíteni a kávé, de Lórika nem engedte.

— Majd én magam töltök magamnak, szeretem magam elkészíteni a kávémat. Sok czukrot veszek, így ni . . . aztán sok kávé. No, most te is tölthetsz magadnak.

Még meg sem itta a kávéját, már a sütemény után nyult.

— Jó lesz közbe egy kis sütemény, én úgy szeretem. Egyél te is.

Iréнке körülbelül úgy érezte magát, mintha ő volna a vendég s Lórika a háziasszony. De legalább az a vigasztalása volt, hogy az ozsonna ellen nem tett Lórika kifogást, jóízűen evett mindenből.

Ozsonna után Lórikának épen nem volt kedve többé semmi játékra, hanem inkább elbeszélte mi mindenféle szép játékszerei vannak, hogy szokta idejét tölteni, hogy alszik sokszor majdnem délig s más sokfélét, amin Irénke ugyancsak nagyokat bámult. Sokszor kedve lett volna azt mondani, hogy hiszen az borzasztó rendetlenség! De Irénke illedelmes és jószívű gyermek volt s világért sem sértette volna meg vendégét.

— No, majd holnap megmutatok mindent, szólta aztán Lórika. Mert holnap eljössz hozzám, ugy-e?

— Nem tudom. Attól függ, elkészülök-e a leczkéimmal s mamácskám megengedi-e.

— Oh, meg kell engednie, majd én magam szólok s amit én kérek, annak meg köll lenni. A leczkédet pedig megtanulhatod holnapután is. Én akárhányszor egész héten át azt mondom a nevelő néninek, hogy majd holnap tanulok. Olyan unalmas az a tanulás!

Ezalatt már beesteledett s Lórika öreg dadája bekopogtatott, hogy haza kísérje a leánykát.

Mikor elbucsztak s Irénke egyedül maradt, semmikép sem tudott olyan vidám lenni, mint a látogatás előtt. Akárhogy nem akarta is, meg kellett vallania magá-

nak, hogy a boldog Lórika épen nem olyan, a milyennek ő képzelte. Hiszen meglehet ugyan, hogy boldog... de az is bizonyos, hogy olyan rossz tulajdonságai vannak, hogy aligha szeretheti valaki. És lehet-e boldog az, a kit nem szeretnek.

Iréнке azonban nem árulta el kellemetlen fölfedezését és másnap csakugyan elment Lórikához, mert ennek atyja maga hívta s meg a mama eleresztette.

Lórika igazat mondott; neki sokkal több és szebb játékszerei voltak, szobája is szebb volt. De olyan furcsa volt minden abban a szobában, mintha tatárok garázdálkodtak volna benne. Semmi sem volt a maga helyén, hanem a hogy épen Lórikának tetszett; mivel pedig olyan kis leány természetesen még keveset tud, hát bizony a szobája inkább valami cigánytanyához hasonlított.

A sok szép játékszer azonban nagyon tetszett Irénkének s jól mulatott volna, ha lett volna kivel. Igen bizony, mert akármit vett elő, Lórika mindenre azt mondta:

— Oh, azt már nagyon meguntam.

A szép drága bábukat közönyösen dobta félre, a többi játékra nem is nézett rá, aminek egyszerű okát Irénke is kitálta: Lórika egyebet sem tett, mint mindig játszott s így természetesen mindenbe beleunt. Már alig tudtak mihez fogni, mikor szerencsére ozsonnálni hívták őket. Ebben már kedve telt Lórikának, annyira, hogy vendégével alig törődött. A legjobb süteményt, a legszebb gyümölcsöt magának vette ki. Ozsonna után Irénke alig várta, hogy hazamehessen.

(Folytatás a 151. laphoz.)

— Oh, nekem van négy is, felelé Lórika kicsinylőn. Aztán szebbek ám, mint ezek. Az egyik bábum be tudja hunyni a szemét, a másik meg, ha megnyomom, azt tudja mondani »papa«, »mama«. És valamennyinek selyem ruhája van. A tiédnek nincs, ugy-e?

— Nincs . . . az nincs, felelé Irénke kissé elszomorodva.

— És ez a te szobácskád? Az én szobám sokkal szebb. Ezek meg a játékszereid . . . már jó régiiek, ugy-e? Látszik, nagyon kopottak. Nekem ugyan sok játékszerem van s ha valamelyik már nem tetszik, összetöröm, kidobom, aztán nem hagyok apácskámnak békét, míg ujat nem vesz. Majd meglátod, ha eljössz hozzám.

Irénkének bizony kevésbe mult, hogy könybe nem lábbadtak a szemei. Hogy is ne, mikor ő örömet akart szerezni vendégének, még arra is gondolt, hogy akár neki is ajándékozza valamelyik kedves játékszerét s kisül, hogy Lórika csak fitymál mindent. Legalább ne mondaná. Hiszen ha neki szebb játékszerai vannak, azért még nem szükséges ám olyan megvetőleg beszélni a máséről. Ez nem illik.

Ilyenformát gondolt Irénke, de azért nem feledte el, hogy mint házi kisasszonynak nyájasnak kell lennie. Előhozta tehát képes könyveit. De azokkal sem volt több szerencséje, Lórikának nem tetszettek.

Végre már nem maradt más hátra, csak a kis fehér czicza. Ezt is előhozta Irénke s nagy örömeire Lórika megval-

lotta, hogy a cziczuska nagyon szép, neki nincs ilyen szép cziczája. A kis czicza pedig nagyon szelid és kedves is volt, lehetett vele játszani, a miben Lórikának kedve is telt egy kis ideig. Csakhogy a legszelidebb czicza sem szereti, ha fülét farkát huzogatják, Lórika pedig ezt tette. A szegény állatka eleinte fájdalomosan nyávogott, mikor pedig ez nem használt, végre megkarmolta a Lórika kezét. Rögtön vége lett a barátságának.

— Oh, te csuf jószág! kiáltá Lórika Adok én neked karmolni! Nesze!

És olyan nagyot ütött a szegény kis cziczára, hogy ez szinte szédülve gurult le a pamagról s egy sarokba bujt; Irénkének pedig nagy kedve lett volna megharagudni.

— Kergesd ki azt a förtelmes állatot, szólta Lórika, ki nem állhatom.

Irénke, nehéz szívvvel ugyan, de mégis csak megtette, bár nagyon furcsának találta, hogy a vendég így parancsolgasson idegen helyen. Már-már nagyon rosra fordult volna a kedvök, de szerencsére a szobaleány épen ekkor hozta az ozsonnát s e fölött aztán elfelejtették az előbb történeteket. Az ozsonna sem ugym ugyan végbe, mint Irénke tervezte. Ő akarta vendégének elkészíteni a kávé, de Lórika nem engedte.

— Majd én magam töltök magamnak, szeretem magam elkészíteni a kávémat. Sok czukrot veszek, így ni . . . aztán sok kávé. No, most te is tölthetsz magadnak.

Még meg sem itta a kávéját, már a sütemény után nyult.

— Jó lesz közbe egy kis sütemény, én úgy szeretem. Egyél te is.

Iréнке körülbelül úgy érezte magát, mintha ő volna a vendég s Lórika a háziasszony. De legalább az a vigasztalása volt, hogy az özsonna ellen nem tett Lórika kifogást, jóízűen evett mindemből.

Ozsonna után Lórikának épen nem volt kedve többé semmi játékra, hanem inkább elbeszélte mi mindenféle szép játékszerei vannak, hogy szokta idejét tölteni, hogy alszik sokszor majdnem délig s más sokfélét, amin Irénke ugyancsak nagyokat bámult. Sokszor kedve lett volna azt mondani, hogy hiszen az borzasztó rendetlenség! De Irénke illedelmes és jószívű gyermek volt s világért sem sértette volna meg vendégét.

— No, majd holnap megmutatok mindent, szólta aztán Lórika. Mert holnap eljössz hozzám, ugy-e?

— Nem tudom. Attól függ, elkészülök-e a leczkéimmal s mamácskám megengedi-e.

— Oh, meg kell engednie, majd én magam szólok s amit én kérek, annak meg köll lenni. A leczkédet pedig megtanulhatod holnapután is. Én akárhányszor egész héten át azt mondom a nevelő néninek, hogy majd holnap tanulok. Olyan unalmas az a tanulás!

Ezalatt már beesteledett s Lórika öreg dadája bekopogtatott, hogy haza kísérje a leánykát.

Mikor elbucsuztak s Irénke egyedül maradt, semmikép sem tudott olyan vidám lenni, mint a látogatás előtt. Akárhogy nem akarta is, meg kellett vallania magá-

nak, hogy a boldog Lórika épen nem olyan, a milyennek ő képzelte. Hiszen meglehet ugyan, hogy boldog... de az is bizonyos, hogy olyan rossz tulajdonságai vannak, hogy aligha szeretheti valaki. És lehet-é boldog az, a kit nem szeretnek.

Iréнке azonban nem árulta el kellemtelen fölfedezését és másnap csakugyan elment Lórikához, mert ennek atyja maga hívta s meg a mama eleresztette.

Lórika igazat mondott; neki sokkal több és szebb játékszerei voltak, szobája is szebb volt. De olyan furcsa volt minden abban a szobában, mintha tatárok garázdálkodtak volna benne. Semmi sem volt a maga helyén, hanem a hogy épen Lórikának tetszett; mivel pedig olyan kis leány természetesen még keveset tud, hát bizony a szobája inkább valami cigánytanyához hasonlított.

A sok szép játékszer azonban nagyon tetszett Irénkének s jól mulatott volna, ha lett volna kivel. Igen bizony, mert akármit vett elő, Lórika mindenre azt mondta:

— Oh, azt már nagyon meguntam.

A szép drága bábukat közönyösen dobta félre, a többi játékra nem is nézett rá, aminek egyszerű okát Irénke is kitálalta: Lórika egyebet sem tett, mint mindig játszott s így természetesen mindenbe beleunt. Már alig tudtak mihez fogni, mikor szerencsére özsonnálni hívták őket. Ebben már kedve telt Lórikának, annyira, hogy vendégével alig törődött. A legjobb süteményt, a legszebb gyümölcsöt magának vette ki. Ozsonna után Irénke alig várta, hogy hazamehessen.

Otthon a mama kérdezte: hogy mulatott s milyenek találja Lórikát? Irénke a kérdésre őszintén felelt.

— Nem igen tudom, mit mondjak. Míg nem ismertem, azt hittem, hogy nagyon boldog — megvallom, irigyeltem is; de most, szinte szégyellem kimondani, de majdnem sajnálom, hogy megismerkedtem vele.

És elmondott mindent, amit Lórikánál tapasztalt. A mama pedig aztán elkomolyodva mondá:

— Szegény Lórika! Ne itéld meg, kedves leányom, mert lásd, ő csakugyan boldogtalan lesz. Nincsen ki jó tanáccsal és ha kell szigorral megtanítsa arra, ami helyes; munkátlanul tölti napjait s így a játék sem élvezet neki többé; megszokta, hogy csak saját szeszélyére hallgasson s észre sem veszi, mikor sért másokat, mikor követ el illetlen dolgot. Atyja egész nap nem látja és mamája nincs, aki jóra oktassa.

Igenis, ez volt az, amit Irénke is sejtett, de nem tudott tisztán. És eszébe jutott, hogy őt a mamája mily szeretettel, mily okosan tanítja s mint szoktatta rá olyan dolgokra is, melyek miatt eleinte szerencsétlen volt, míg lassanként belátta, hogy csakugyan úgy van jól, mert úgy válik belőle ügyes, kedves leányka.

És ez időtől fogva soha sem irigyelte többé, hogy Lórika mindent tehet, amit akar, azt meg épen nem mondta többé, hogy »boldog Lórika!« — hanem inkább sajnálkozva gondolt reá s felsóhajtott:

— Szegény Lórika, milyen boldogtalan leszel majd életedben!

Hol a tél?

NINCSEN egy csöpp kedvem, ó;
 Fagyos szél,
 Nem zenél,
 Színedet se látom, hó.
 Nem is kell az enyhe tél.
 Meg se rozzant a szánkó,
 A korcsolyám se vászik,
 Csak esernyőm, az ázik.
 Tél, nem is vagy tél-apó,
 Szakállad sem zimankó.
 Ej, lusta vén bácsija,
 Melyik ország a hazád?
 Hadd menjek el te hozzád!
 S szól az öreg komoran:
 Itt vagyok uj honomban,
 A neve — Itália!*)

*) Az idén csak ugyan szokatlan fagy és erős hó esés volt Olaszországnak még déli részeiben is.

JUCZIKA, MUCZIKA, SNUCZIKA.

— Kicsi beszély a kicsinyeknek, három képpel. —

ARMAN játszadoztak mindig együtt, vígan és gond nélkül, nem is veszték soha össze, mert ez nem illik jó testvérek és pajtások közt. Igazság szerint csak ketten voltak testvérek: Juczika és Muczika, mert hát Snuczika bizony nem volt egyéb egy kis borzas kutyácskánál.

Juczika volt köztük a legidősebbik, már nyolcz éves mult s természetesen őt illette meg az, hogy meghatározza, hol és mit játszanak. De nemcsak joga került rá, hanem, hogy igazat mondjak, kötelessége is volt. A mamának nagyon sok dolga volt a ház körül s az alig három éves Muczikát Juczika gondjaira bízta. Juczika azt nem is bánta, mert nagyon szerette kis testvérkését, kit már piczike korától fogva ölében hordozott, dédelgetett, dajkálgatott, később pedig járnit tanított.

De már abban, hogy Muczika hamar megtanult járnit, volt ám része a borzas Snuczikának is, mert Muczika nagyon

szerette Snuczikát s eleinte négykézláb mászott utána, később pedig együtt kergetőztek a fűvön s ha belefáradtak, egymás mellé heveredtek, míg Juczika a padon kötögetett és vigyázott reájok. Nem is kellett valami nagyon vigyázni, nem követtek őket el semmi pajkos csinyt, csak egymással játszadoztak. Muczika néha ugyancsak meghuzogatta a Snuczika fülét, csipdeste az orrát, de a jó kutyácska azért nem haragudott, békésen türe, és mindig vig volt mellette. Nem is tudtak volna megélni egymás nélkül s Muczika, mihelyt fölérredt, mindjárt kutyácskáját akarta látni; Snuczika pedig, ha kérdezték: »hol van Muczika?« nyájasan csóválta a farkát, keresésnek indult és nem is nyugodott addig, míg kis játszótársát meg nem találta.

Egy szép napon Juczika, Muczika és Snuczika a kertben sétáltak. Juczikának aztán kedve kerekedett kitekinteni a mezőre, ki nyitotta tehát a hátsó ajtót és kimentek. Nagyon szép volt odakint a zöld mező, Muczika és Snuczika, leheveredtek a fűbe és Juczika is épen ezt akarta tenni, mikor eszébe jutott, hogy kötését nem hozta magával.

— Bemegyek érte, gondolá. Muczikának addig nem eshetik itt semmi baja.

Bement s Muczika nyugodtan heverészett tovább a fűben. De nem sokáig heverészett, mert Snuczika hirtelen fölke-rekedett és elszaladt; már pedig az természetes, hogy nekik együtt kell menniök. Csakhogy Snuczika nem ugy akarta; ő, látva hogy Muczika csöndesen pihen,

csak épen egy kis látogatást akart tenni. Nem igen messzire állt ugyanis a vízi malom és a malomárokban Palika kotorászott épen, talán rákot keresett. Palika jó ismerős volt s azt már csak látni kell, mit mivel. Snuczika tehát oda szaladt és érdek-

kel nézt a rákászatot.

Természetes, hogy Muczika is ott akart lenni. Csak hogy ő az ő kicsi tömzsi lábával igen lassan jutott előre a magas fűben s mire odaért az árokhoz, már nem volt ott se Palika, se Snuczika. Ez már aztán öreg hiba volt; keresni kellett őket.

De még nagyobbnak találta a hibát Juczika, mikor megjött a kötéssel, kereste Muczikát és Snuczikát s nem látta sehol.

— Jaj Istenem, mért is hagytam magára! Ha valami baja esett! Tul nem élem!

Hivogatta Muczikát, remélve, hogy valahol a bokrok közt rejtőzik; de a kicsike csak nem jött elő. Aztán hivogatta Snuczikát. Ezzel

már szerencsésebb volt, mert a kutyácska csakhamar előrohant a malom felől.

— Hol van Muczika? kérdé Juczika.

Snuczika okos szemecskéivel pislogatott, aztán hirtelen megfordult és szaladt vissza a malom felé, hátra nézegetve, vajjon követi-e Juczika. Hogyne követte volna! Tudta, hogy a kicsike bizonyosan odament... de hátha az árokhoz tévedt... talán bele is esett a vízbe, Snuczika talán látta, azért siet annyira vissza!

Nagyon keserves pillanatokot élt Juczika, míg eljutott a malomhoz. Megfogadta, hogy soha sem lesz többé gondatlan s nem fog abban bizni, hogy baj nem történhetik, ha kissé hanyagul teljesíti kötelességét. Belátta, hogy kicsi hanyagságokból is keletkezhetnek

nagy bajok.

A mint a malomhoz ért, megvigasztalódott, mert mindjárt megpillantotta Muczikát, ki nénikéje közeledtére szere-

tett v
kicsike
tudta,
nekiin
ujra m

—
indult
mondá

—
sok vo
de jöv

É

Juczil

MEG

A

mában

H

Feri, D

és Mik

Ilma, S

Aladár

mér, E

Sztojan

Gross I

Holtse

Sándor

mann

irmay

verek,

Hermi

vinka,

Károly

Hona,

ger Te

Glós A

Deuts

Marisk

Riesz

Király

nek G

Ferik

Márk

Béla,

Gyula

Lukác

Schwa

berg

tett volna elosonni. Mert azt már a kicsike is tudta, hogy rossz fát tett a tűzre, tudta, hogy neki nem szabad egymagában nekiindulni a világnak. Juczika most újra megmondta neki.

— Oh, én nem mentem, Snuczika indult először, én csak utána mentem, mondá Muczika.

— Akkor hát mind a hárman hibások voltunk. Szerencsére baj nem történt, de jövőre gondosabbak leszünk.

És ezzel igen vigan hazatértek Juczika, Muczika és Snuczika.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXII. köt. 8-dik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

„KeFe“

Helyesen fejtették meg: Szikszay Feri, Dániel Elemér, Böhm Félix, Pauer Károly és Miksa, Kélti Laci, Ullman Mariska, Szapáry Ilma, Schwarz Malvin, Bertha Aladár, Mauthner Aladár, Udránszky Sándor, Weisz Miksa és Elemér, Frey Ottó, Gold Hermina, Fligel József, Sztojanovics Szlanka és Jenő, Gyulay Honóra, Gross Frigyes, Rétay Sándor, Spitzer Kornélia, Holitscher S., Keresztes Ilonka, Sugár József és Sándor, Varga Emil és Géza, Jeney Nellike, Littmann Gizella és Zsiga, Deutsch Jakab, Szentirmay Béla, Malatinszky György, Rosenthal testvérek, Csávossy Melanie, Gizi és Náci, Sallay Hermina, Ambró Béla, Turi Antal, Takách Malvinka, Mühlrad Mór, Kunstädter Rezső, Spitzer Károly, Flesch Misi, Preisich Kornél, Bartha Ilona, Rikhard és Félix, Wieland Olga, Schlesinger Terka, Domonkos Juliska, Stokovszki Ella, Glós Aranka, Szarvas Paula és Irma, Gaál Jenő, Deutsch Sándor és Soma, Koller Ilonka, Leyrer Mariska és Laci, Szász Kálmán, Reiszig Ede, Riesz Paula, Reiter Gyula és Jenő, Molecz Béla, Király Etel, Wittmann Gizella és Janka, Massanek Gábor, Csukássy Jenő, Vecsey Jenő, Róth Ferike, Zuber Gizella, Lichtmann Augusztna, Márkus Béla, Slésinger Malvina és Jenő, Kállay Béla, Balogh János, Poszvek Olga és Irén, Vörös Gyula, Fülöp Regina és Hermina (hiányosan), Lukács Róza, Kralovszky Adrienne, Strasser Ida, Schwarz Berta, Ney Oszkár és Ödön, Freudenberg Miksa, Fleischmann Gizella és Oszkár,

Viezián Mariska, Wieser Pista, Badzey Elemér Viktor, Oesterreicher Rezső, Klein Miksa és Ede, Schwarz Emil és Gyula, Blau Katicza, Jedlicska Károly, Steiner Paula, Práger Ilka, Emma és Gyula, Navrátil Ákos, Strausz Margit, Fisch Paula és Lajos, Uramovits Margit, Gutmann Klemi, Szabó Nándor, Matkovich Irma és Erzsi, Szily Margit, Kirchner Gyula, Földváry Alice, Wohlaier Ilona és Armin, Deutsch Kornélia, Krausz Arthur, Davidsobn Horác, Felsenburg Blanka és Emilke, Csathó Ernő, Lichtmann Róza, Milassin Livia, Brody Leonie, Vilma és Szeréna, Sugár Elemér, Mattyasovszky Hermin, Kotsis Kata és Gizella, Abonyi Viktor, Fabritzky Emma, Stern Katicza és Sándor, Brokes nővérek, Gedeon Margit, Kohn Miksa és Mór, Pap Juli és Rózsika, Demjén Teréz és Károly, Engel Simon, Révy Laci, Arany Irén, Magyary Kornél, Poldini Lujza és Emma, Adler Oszkár, Deutch Katicza, Rosenthal Giza, Xántus Gáborka, Heuduska Gyula, Tillmann Jolán, Oberrecht Margit, Geller Mariska, Adél és Margit, Dregály Ilma, Dezsőffy Mariska és Béla, Felföldy Iduska, Strassburger Malvina, Freund Szidi, Rozália és Sándor, Gregor Gyula, Ernye Anna, Finály Lajos és Gábor, Ruzs Adolf, Szöllösy Piroska és Olga, Kelecsényi Feri, Silberkrausz testvérek, Kránitz Géza és Artur, Bukovinszky Erzsike, Springer Ernő, Balassovics Lujza és Sándor, Steiner Elvira, Herzfelder Olga és Stefi, Kertész Nándor, Tódor és Róbert, Laufer Miksa, Faragó Pista, Molnár Ilka, Szladits Károly, Deutsch Győző és László, Friedmann Armin, Moskovics Géza, Löwinger Laura, Korbuly Imre, Frank Hugó, Pongrácz Imre, Zeuner Gyula, Burger Ernő, Kohner Alfred és Jenő, Rosenberg Manó, Klein Irén és Paula, Kalcher Elvira, Frisch Etelka és Jenő, Frank Anna és Imre, Engel Ernő, Burg Malvin, Jenő és Kornél, Strasser Emma, Graus Aladár, Fisch testvérek, Jozippovich Pista, Haltenberger Terenz, Sebastiani Izabella, Egressy Arthur, Buday Ráfael, Drachsler Vilmos, Heim Károly, Freund Irén és Imre, Heim Károly, Urmánczy Lenke, Várady Margit, Wagner Emma, Kramer Adél.

A »KIS LAP« XXII. köt. 8-dik számában közölt első képrejtvény megfejtése:

„Felfordult világ“

Helyesen fejtették meg: Dániel Elemér, Kélti Laci, Szapáry Ilma, Fligel József, Frey Ottó (hiányosan), Spieler testvérek (hiányosan), Weisz Miksa és Elemér, Nagy László, Udránszky Sándor, Bertha Aladár (hiányosan), Freund Ilka, Szikszay Feri, Preisich Kornél, Flesch Misi, Kunstädter Rezső, Spitzer Károly,

Takách Malvinka, Turi Antal, Ambro Béla, Sallay Hermína, Csávossy Melanie, Gizi és Náczy, Szentirmay Béla, Keresztes Ilonka, Holitscher S. (egészen ird ki nevedet. F. b.), Spitzer Kornélia, Rétay Sándor, Gyulay Honóra, Sztójánovics Sztanka és Jenő, Prileszky Anna, Sugár József és Sándor, Szarvas Paula és Irma, Gaál Jenő, Deutsch Sándor és Soma, Ludvig Elemér, Koller Ilonka, Seefehlner Margit, Leyrer Marika és Laczi, Ötner Laura, Szász Kálmán, Schlupni Jenő, Reiszig Ede, Spilenberg Mariska, Molecz Béla, Pauer Károly és Miksa, Király Etel, Mossanek Gábor, Martsan Gizella és Béla, Zuber Gizella, Márkus Béla, Slésinger Malvina és Jenő, Péchy Pista, Balogh János, Vörös Gyula, Lukács Róza, Ney Oszkár és Ödön, Freudenberg Miksa, Fleischmann Gizella és Oszkár, Wieter Pista, Badzey Elek és Viktor, Oeszterreicher Rezső, Glaser Emma és Ernő, Hegedüs Mariska, Ilon és Andor, Schwarcz Emil és Gyula, Steiner Paula, Prager Ilka, Emma és Gyula, Navratil Ákos, Fisch Paula és Lajos, Uramovits Margit, Gutmann Klemé, Szabó Nándor Matkovich Irma és Erzsé, Ruttkay Béla, Löw Tibor, Földváry Alice, Krausz Arthur, Schwarcz Margit és Ilona, Davidsohn Horáz, Mauritz Gyula, Szabó Mariska, Csathó Gabriella, Lichtmann Róza, Milassin Livia, Bródy Leonie, Vilma és Szeréna, Madarász Margit és Anna, Sugár Elemér, Kotsis Kata és Gizella, Szalacsy Gizi, Stern Katicza és Sándor, Neumann Lenke, Róza és Emil, Brokés nővérek, Kohn Miksa és Mór, Pap Tuli és Rózsika, Demjén Teréz és Károly, Révy Laczi, Arany Irén, Magyary Kornél, Poldini Lujza és Emma, Xántus Gábor, Tillmann Jolán, Oberrecht Margit, Dregaly Ilma, Dezeöffy Mariska és Béla, Felföldy Huska, Freund Szidi, Rozália és Sándor, Stern Mariska és Berta, Ernyei Hermína, Finály Lajos és Gábor, Szöllőssy Piroska és Olga, Kelecsényi Feri, Debreczeni Jolán és Barna, Silberkrauss testvérek, Varga Irénke és Elemér, Kránitz Géza és Artur, Bukovinszky Erzsike, Balassovich Lujza és Sándor, Herzfelder Olga és Stefi, Kertész Nándor, Tódor és Róbert, Faragó Pista, Purébl Irma és Győző, Molnár Ilka, Szladits Károly, Schwarcz Berta, Löwinger Laura, Pongrácz Imre, Kohner Alfréd és Jenő, Burger Ernő, Mautner Aladár Diamant Izidor, Kalcher Elvira, Engel Ernő, Burg Malvin, Jenő és Kornél, Fisch testvérek, Jozippovich Pista, Babits Margit, Buday Ráfael (részben), Erdensohn Ilonka, Freund Irén és Imre, Eliás Debora és Hermin, Drachslér Vilmos, Heim Károly, Várady Margit, Szikszay Erzsike, Urmánczy Lenke, Wagner Emma, Kramer Adél.

Kis Értesítő.

Jótékonyság.

A szegény gyermek-kórház javára alakoztak még:

Stokowsky Ella 1 frt. 50 kr. — Domonkos Juliska 6 frt. — Péchy Pista 1 frt. — Mozesz Gizella 1 frt 50 kr. — Gasparik Géza 50 kr. — Dombay Pisti 1 frt. — Körössy Margit 1 frt. — Ruttkay Béla 1 frt. — Löw Tibor 1 frt. — Csukássy Bella és Jenő 2 frt. — Ebeczky Róza és Anna 2 frt. — Schöffér Emilia és Lajos (Bécsből) 2 frt. — Waldfogl Aranka és Jozefin (Párisból) 2 frt. — Rakovszky Etelka, Judit, Ida és Márta 4 frt. — Szilassy Miska 1 frt. — Grf. Csáky Natalie 9 frt. — Gerzon Ida 1 frt. — Szabó Anna 1 frt. — Péchy Ida 1 frt. — Markovics Anna 1 frt. — Peck Mariska 1 frt. — Molnár Ilka 1 frt. — Gf. Wilezek Anna és testvérkéi 4 frt. — Okolicsányi testvérek 2 frt. — Arany Irén, Ákos és Oszkár 1 frt. — Takács Margit és Sarolta 1 frt. — Engel Simon 1 frt. — Tövölgyi Elemér 1 frt. — Gaszer Margit 1 frt. — Debreczeni Jolán és Barna 1 frt. — Hartstein Irma és József 1 frt. — Milassin Livia 1 frt. — Sugár Béla 2 frt. — Vancsó Villi 1 frt. — Sziklay Iréne 1 frt. — Kalcher Elvira 1 frt. — Frisch Etelka és Jenő 50 kr. — Vigyázó Jozephine 5 frt. — Vigyázó Ferencz 2 frt. — Ifj. Vigyázó Sándor 2 frt. — Érkövy Kálmán 2 frt. — Jozippovics Pista 50 kr. — Flesch Marietta és Frigyes 2 frt. — Ifj. Basch Gyula 1 frt. — Ney Ödön és Miksa 50 kr. — Roth Leona, Emilia és Vilmos 2 frt. — Massanek Gábor 2 frt. — Gróf Csáky Natalie 8 frt. — Drachslér testvérek 1 frt. — Urmánczy Lenke 2 frt. — Kramer Adél és Bódog 1 frt. — Deutsch Janka 2 frt. — A már eddig kimutatott 374 frt 13 krral együtt összesen 469 frt. 13 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes kis alakozókon.
Forgó bácsi.